

Boros Imre: Európai tótágas

2018 június 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Különös viszonyt ápolunk mi magyarok Európával, és nemkülönben Európa velünk.

Nemcsak manapság, de nagyon régóta. Régmúltunk máig a rejtélyes homályban van, de amikortól történelmünk létezéséről hivatalosan is tájékoztatnak minket a beavatottak, úgy formálják tudatunkat (történelemoktatás és média), hogy másról sem hallunk, hogy alkalmazkodtunk és még ma is alkalmazkodnunk szükséges Európához.

Úgy t?nik, jó egy évezred kevés volt ahhoz, hogy mi magunk is a magasztos Európa részei legyünk, legalábbis a ma is divatos hivatalos tudatformálók szerint. Európához tartozásunkról ?ket nem gy?zte meg, hogy a Római Birodalom keblében létrejött, és annak bukása után Európában államalkotó vallás, a kereszténység követ?i léteztek nálunk már els? és egyben kanonizált királyunk uralkodását megel?z?en is. S?t mi több, a hajdani birodalomhoz tartozó részekben (Dunántúl) már jóval ezel?tt hidat vert a kereszténység.

Az sem elég érv, hogy Árpád-házi királyaink lányait egymás sarkát taposva kérték n?ül európai fejedelmek, királyok és császárok. Teljesen feledésbe merült a tény, hogy hazánk fogta fel a halálos csapást, amit a terjeszked? iszlám mért volna Európára a 16-17. században.

A legújabb kori történelemben pedig a valóban pusztító els? világháborúért Európa urai messze a legnagyobb büntetéssel minket mint „Európán kívülieket” sújtottak azzal, hogy elcsatolták területeink kétharmadát és kisebbségi létbe lökték a magyarok harmadát. A huszadik századi kommunizmus valóban Európán kívüli negyven éve után ismét elemi erővel tört felszínre az Európához történ? igazodás vágya, az igény, hogy annak integráns részévé váljunk.

A múlt század kilencvenes éveiben valóban volt valós alapjuk a vágyaknak: magasabb életszínvonal, a társadalom működését szabályozó demokratikus intézmények, országhatárok nélküli szabad mozgás, munkavállalás, tanulás lehet?sége, nem is beszélve az Európai Unióba tömörült országok által biztosított és a felzárkóztatást el?segít? pénzügyi alapokról. Mindezek eléréseért – a jogi értelemben is érvényes befogadásért – mi is komoly áldozatokat vállaltunk, megnyitottuk piacainkat, befogadói lettünk az európai áruknak, olcsón kínáltuk vállalkozásaiknak a t?kejavakat, még azt is elt?rtük, hogy id?közben százezrek vesztek el nálunk a munkahelyüket.

Az volt a véleményünk, hogy végre ezeréves vágyakozás után egy a csatlakozott nemzetek egyenjogúságán alapuló, kiegyensúlyozott bázison működ? nagy közösség haszonélvez?i, és egyben másoknak el?nyöket nyújtó tagja lettünk. Jó tíz évnél kellett elteltetnie, no meg tapasztalni a közben történeteket, valamint belülr?l közelebb kerülni az európai működés lényegéhez, hogy az évszázados lelkesedés és az európai vágyakozások mellé megfontolt, nemzetérdek? gondolatok is társuljanak. Kívülr?l szemlélve nem látszott, s?t jó ideig belülr?l sem, hogy az unió közös pénze, az euró a leveg?ben lóg, nem illeszkedik állami struktúrába, hiszen az unió nem állam.

A közös fizet?eszköz el?hírnökei a gondolatot 1970-ben azzal indították útjára, hogy a tagországok hamarosan harmonizálják gazdaságpolitikájukat, f?ként a pénzügyeket, és arra könnyen illeszthet? lesz egy közös pénz. Ma már nem dönthet? el, hogy volt-e már akkor is mögöttes szándék egy szuperállam létrehozására a felülr?l beillesztett közös valuta segítségével vagy sem.

Egészen 2008-ig kellett várni, hogy kiderüljön: a közös pénzt nem az unióból, hanem kívülr?l „vezénylik”. A pénzügyi válság kapcsán ugyanis az Európai Központi Bank (EKB) nem lépett fel megment?ként egy sor európai székhely?, s?t európai országok neveit is hordozó bank megmentése érdekében (Deutsche Bank, Royal Bank of Scotland). Helyette az amerikai magántulajdonú jegybank, a Fed küldött dollármilliárdokat, és ezzel euró-pénzteremtési kényszerrel alkalmazott – mert világos, hogy az eurózóna pénzügyeit azok uralják, akik ezt megtehetik.

Ennek ellenére a lépés az amerikai kongresszusban is megütközést keltett. Vakmer? szenátorok és képvisel?k kérdezték, hogy az ? jegybankjuk mi végb?l költött ezermilliárdokat „külföldi” nagybankok megmentésére. Válaszok persze, a legendás bankitokra hivatkozva, nem érkeztek.

Az EKB is inkább a nemzetközi befektet?k érdekeit védi, amikor százmilliárdjával felvásárolja a súlyosan eladósodott országok eurókötvényeit, miközben irányítójával, a Feddel karöltve ezt a nemzeti valutával dolgozó országok központi bankjai esetén halálos b?nnek deklarálja. Nem véletlen tehát, hogy az euróra ma más szemmel nézünk, mint 2002-ben, amikor a magas hazai kamatok és a támadható valutánk miatt szívesen láttunk volna mi is eurót a pénztárcánkban.

Ma már szuverenitásunk egy darabjáról mondanánk le, nem is tudjuk, kinek a javára, és helyette nem többletértékeket, hanem egy adag új kockázatot kapnánk. Az euróról azt gondoltuk, hogy az lesz a közös pénzünk, ám nem az lett. Az EU külső hatáiról meg úgy szóltak a megállapodások, hogy azokat a határokon élő országoknak kell megvédeniük annak érdekében, hogy belül szabad legyen a mozgás, de a kívülről jövőket tudjuk ellenőrizni és el tudjuk dönteni, hogy ki jöhet és ki nem.

Éppen Európa vezet-e? és egyes tagállamok politikusaitól kellett megtudnunk, hogy a szemünk káprázik, gondolataink pedig zavarosak. Aki jön, az csak jöjjön bátran, azt sem kell tudni, honnét, miért, mi a neve, életkora, nemzetisége, mindenkit kötelesek vagyunk befogadni, mert ez nem veszélyforrás, hanem humanitárius kötelezettség. Az államok az idegen jövevényekre eddig mint potenciális veszélyforrásra tekintettek, ezért őrizték gondosan a határokat és ellenőrizték az átmeneti forgalmat.

Most viszont az unió tétlenül nézi a jövevények beáramlását és tagországok közötti ide-oda cirkálását, miközben több tagország belső határellenőrzést vezetett be, amivel akadályozza saját polgárai szabad mozgását. Hosszú időbe tellett, míg rádöbbszünk, hogy kizökkentek a dolgok a régi kerékvágásból.

Mi a fene az a független nemzetállamokat tömörítő, Európai Uniónak nevezett valami, amelynek pénze nem az övé, határait nem kell védeni (és ha kell is, gyakran nem tudja)? Nem más, mint egy egyhatalmas tótágas, a feje tetejére állt világ lenyomata. Ide vezetett a kontinensen uralkodó, korszellemnek is nevezhető, jórészt kanonizált, pártsemleges erkölcsi relativizmus, ami, valljuk be, kezdetben nálunk is népszerűségnek örvendett, és származásának bukásolását még ma is többen fájlatják. Mindez kezdődött azzal, hogy kétségeket támasztottak a jó és a rossz megkülönböztethetősége dolgában.

Személyiségi jogai hirtelen inkább az elkövetőknek, mind az áldozatoknak lettek. Folytatása ennek az évszázadok bölcsességével rossznak tartott és főként a többségi akarattal szembeni dolgok felmagasztalása lett. Lett ebből a többség által képviselt normák elfogadása helyett a másság szeretete, a közösségi értékek helyett az egyén szabadságjogainak szélsőséges kiterjesztése. Ma ott tartunk, hogy az egyén szabadságjogai kiterjesztve, kötelezettségei a közösséggel szemben eltorzítva, beleértve a jövő nemzedékek megszületését és felnevelését. Napjainkban már bejártuk a tradicionális államszerkezet relativizálás alapú sikeres fellazítási kísérleteihez.

Erről szól az igazságügyben dolgozó döntéshozók (főként a bírók) érzékenyítő oktatása. Legyen a törvény is egyértelmű helyett relativizálható, nagyon rugalmasan értelmezhető. Jó kérdés, de talán még időben döbbszünk rá, hogy Európa ügyében fejen állunk, illetve akik még nem, azokat is fejre kívánják állítani. A józanul és felelősen gondolkodóknak össze kell fogniuk, hogy a kontinens a fejéről ismét a talpára álljon. Úgy tűnik, egyre több nemzetállam ébred ennek a fontosságára, és igyekszik Európát ismét jó útra terelni. Csak ebben bízhatunk.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló